

НАВЕДЕНАТА СКАЛА

Въ гънкитѣ на Пирина, срѣдъ гъсти гори кривулича чюдна пѣтека. Кривулича, вие се пѣтеката край игрива рѣкичка. Минава край грамадни скали, сякашъ великани стоятъ изправени на стража. Една отъ тия чудни скали и до днесъ стои надвесена надъ пѣтеката, като че ли се готви да похлупи всѣки, който мине край нея.

Отъ Господя била проклета тая скала, да стои вѣчно будна и да не пропуска да мине край нея живъ грѣшенъ човѣкъ. А де имало тогава безгрѣшни хора? И всѣки, който минавалъ тамъ, скалата неусѣтно го притискала, а после се изправяла полека.

Минали се години. Пѣтеката заустѣла. Никой не смѣлъ да мине отъ тамъ. Страшната скала стояла изправена и чакала нови жертви.

Турци нападнали Разлога. Грабѣли, убивали, горѣли. Млади потурчвали, стари убивали, а малки момчета грабѣли и ги еничери правѣли.

Едничѣкъ билъ Янко на майка. Едничѣкъ, мѣничѣкъ — осемгодишенъ. Майка му клета вдовица него само имала, на него салъ се надѣвала. Да расте Янко, да порасте и за татка си люто да отмѣсти. Че турци татко му заклали, когато билъ Янко още въ пелени.

Грабѣли турци Разлога. Грабѣли малки момчета. Янкова майка не чакала да грабнатъ турци и Янко, та вѣрата му да мѣнятъ и да нѣма кой за татко си да отмѣсти.

Хванала тя за рѣжа детето си и побѣгнала въ планината. Преминали Предѣла, спуснали се бѣжишкомъ надолу край рѣкичката, по кривата заустѣла пѣтечка.